

bana. İçekapanıklığımın bir yanını nasıl ıııttı bozkır, güzel, bilge, dayanıklı, açık sözlü bozkır ana... Ama, biz gelelim Andersen'e. Ayna kırılınca ve cam kırıkları yeryüzüne dağılınca ne oldu? "Eskisinden de zararlı olmaya başladı, öyle ya, bu parçaların birçokları, kum tanelerinden de ufaktı, her yanına dağıldılar dünyanın, insanların gözlerine girdiler. Bir kere girdikten sonra bir daha hiç çıkmak bilmiyorlardı; o zaman da insan herşeyi biçimsiz görüyordu, sonra bu parçalar bütün aynanın özelliklerini yitirmiş de değillerdi, bu yüzden biçare adamlar, herşeyin kötü yanını görüyorlardı. İş bu kadarla kalmadı, bazılarının da yüreğine yerleştı bu parçalar, sonucu pek korkunç oldu, bu insanların yüreğı birer buz parçasına döndü."

Kay'ın gözlerine ve yüreğine bu cam kırıkları dolmuştu, ondan uydu Karlar Kraliçesi'nin ölümsüzlük çağrısına, Gerda'yı bırakıp gitti. Gerda'nın da yüreğine bu cam kırıklarından biri düştü, o da, ölümsüzlüğün buz taşına döndü. Dondu kaldı. Burada, hepimiz çocukluğun içekapanıklığı içindeyiz. Gözlerimize, yüreklerimize girmiş cam kırığı bizi dış evrene, yaşamın çıkırık sesi çevreye, insanlara kapayarak, Karlar Kraliçesi'nin sevgisiz ölümsüzlüğüyle aldatıyor. Ama masalın söylemek istediğı ne güzeldir: Ama ölümlü bir sevgidir yaşamak. Bir kelebek gibi ölümlü ilkbaharı yaşamak varken, ölümsüzlüğün taşıl gereci olmak niye? Enikonu, ilkbahar kelebekleriyiz biz, öleceğimizi bilerek yaşıyoruz, ölümlü yaşamının sevinçli çocukluğuyla, çocukluk bilgeliğıyle yetiniyoruz: Yaşamak mı? Bir küçük odadır, bir yatakta uyanıştır, bir akşam yemeğidir, annemizin öpüşüdür, türküsüne katıldığımız sokaktır, dizlerimizi yaralayan çakırdikenidir, güllerle yalnızlığımızdır, yıldızlarla kalabalıklığımız. Kendi içekapanıklığında, güncel, özgül, ölümlü -bir ilkbaharla sürecek cıvıl, cıvıl- bir sevgiyi arayıştır çocukluk: Masal bu arayışı anlatır. (Çelişiyor burada herşey: Hem içekapanıklık, hem dışavurumdur, serüven deneyidir çocukluk, serüven, bir bahçe duvarı ardındaki erik ağacına varmak da olsa.) O zaman, içekapanık çocukluk, gerçekten sağlığımızdır. Gül türküsü (bizi sağaltan, diri tutan tinsel taze dolanım) kendi içimizdedir, ama güzü aşarak varabiliriz ona. O zaman çocuk gerçekçiliğinin düşü gerekir bize: Kendi düşlerimizle açılmaktır bu dış dünyaya. Neden ki, kendi özgül düşlerimizle kurabiliriz iç evrenimizi de, iç evrenimizle uyumlanan dış evrenimizi de. Mutluluk içkisini biz damıtabiliriz düşlerimizin nar ağacından, güzü bir sağlığa kullanarak.

İdris ağacının gölgesinden ötede, kaba topraklı bağ başlıyordu. Asmalar salkımlarını vermişler, yapraklarını bakır kırmızısı dökmüşlerdir, yaşlı omca (üzümlerin, kızların ve çocukların büyükannesi), bir o kalmıştır yerinde. O zaman şunu yaptım: Omcanın yanı başına oturdum, topraktaki bir böcek deliğinden, gelin böceğinin ince yolundan, yaşlı omcanın bahara sakladığı bir gizli geçenekten yeni bir düş yolculuğuna başlayabilirdim. Gerda, Kay'ı bulmak için kuzeye gitmişti, ben bozkırdaydım, Gerda'yı bulmak için toprağın sıcak gerçeğine gittim. Yitirişimin iki anlamı oldu